SZÍV ERNŐ

Egy jelentéktelen hang

Hogy fogalmaztam éppen valamit. Nem is tudom, mit, nyilván fontosat. Elfelejtettem. Viszont én csakis fontos dolgokról írok, ó, hát minek a lényegtelenről. Semmi értelme szólongatni a semmit, a ködöt, a sötét seholt. A fontos dolgon az embert értem, természetesen. A nőt. A férfit. Gyermek! Istent is értem alatta, annak hiányát, a túlzásait. Persze még a lélek is. Fontos. A szív, hát hogyne. Szerelem, lalala. Sokat írtam az égről, a földről, a hazáról. Vagy arról, hogy meg fogok halni, mi erről a véleményem. Kifejtettem részletesen, dideregve. Mi a véleményem mások haláláról. Tehát valami ilyesmiről írhattam, amikor meghallottam. Egyetlen pici hang volt. Olyan semmiség, hogy szinte nem is volt, egy aligtörténés semmise hangi jelenése, egy nesz. Az az igazság, ismertem már ezt a neszt. Megtanultam, mint a fontos dolgokat, ahogy megtanultam a nőről, hogy nem tanulható, istenről meg hogy bárhol és bármikor kereshető, hogy nem érdemes gazdagnak lenni, és hogy a hazám egyre kevésbé hasonlít rám, és ezen sehogyan sem segíthetek. Megtanultam félni, nyitott szemmel aludni, vagy aludva is írni. Ez mind megy nekem. És hát ezt a kis neszt is megtanultam. Elutaztam ősszel két hónapra, egy nagy városban időztem, igazából ott is csupa fontos dologgal foglalkoztam. Egy regény az, nem? Egy jó nagyregény. A magyarság sorsa, a zsidóság sorsa, Don-kanyar, gettók, Auschwitz, nem hinném, hogy bárki kétségbe vonhatná, hogy ezek nem fontosak. Mielőtt repülőre ültem volna, lerendeztem a virágjaimat. Megvagdostam, átültettem, jól megtápoztam őket. Aztán még kint voltam, amikor szóltak, baj van, Ernő. Hohó, lényeges? Hát talán az, a virágok. Neked a virágok fontosak, nem? Igen, nekem a virágjaim nagyon fontosak. Ernő, sárgulnak. Komolyan sárgulnak. A futók! A két fikusz. A pozsgás levelűek. A dália. Betegek a virágok, Ernő.

Mire hazaértem, majd nem elpusztultak. Metszés, műtét, gyökereztetés. Egy dzsungeles futót, ami benőtte az ablakot, tövig kellett visszavágni. Meghaltak a lila futók. Most lassan ébredeznek a többiek, azt hiszem, túltápoztam őket. Elmegy az ember két hónapra, lelkiismeret furdalása lesz, többet ad, annyit ad, amennyibe bele is lehet halni. De most már rendben lesz minden. Túlélték a háborút. Most már én is dolgozom, folytatom a fontos dolgokról való gondolkodást.

De akkor, amikor azt a neszt hallottam, abbahagytam a gépelést. Nem tudtam folytatni. Nem tudtam továbbhaladni, megakadt a mondat, megfagyott a gondolat. Néztem magam elé. Lassan fölálltam, az ablak előtti komódhoz léptem, ahol a fikuszok, a brazil virág, az aloe vera meg jukka a birodalmához. Hiába foglalkoztam addig az élet alapvető kérdéseivel, valami eltérített. Tudtam is, micsoda. A bonsairól, amit most kaptam Karácsonyra, megint lehullt egy levél. Azt hallottam meg. Mert tudom, hogy hangzik egy efféle esemény hangja. Rettenetesen. Nagyon fájdalmasan. Pedig csak egy levél. Ahogy megüti magát, már holtában, a kiskomód halálfehér hátán.